

บทนำ

วันสิ้นปี 1999

คำคืนซึ่งคาดว่าจะเกิดโศกนาฏกรรม

เครื่องบินร่วงหล่นจากฟากฟ้า ลิฟต์ดิ่งลงสู่ผืนปรุพี ตลาดโลก
พังทลาย

วันสิ้นโลกฉบับดิจิทัล

แต่วายุทุเคเป็นเพียงคืนวันศุกร์ธรรมดาเท่านั้น ณ ร้านบล็อกบัสเตอร์
ในเมืองลินเดน รัฐนิวเจอร์ซีย์ สตีฟเป็นผู้จัดการร้านมาหกเดือนแล้ว
นี่เหมือนการยกระดับทางหน้าที่การงานหลังจากออกจากร้านทาโก้ เบลล์
ที่ซึ่งทำให้เสื้อผ้ามีแต่กลิ่นอาหารและน้ำมัน ทั้งยังเป็นแหล่งรวมตัวของ
วัยรุ่นซี้เมาที่จะมาเอะอะในช่วงห้าทุ่มจนกระทั่งสตีฟไล่พวกเขาออกไป
ตอนตีสอง

ที่นั้ร้านปิดตอนสี่ทุ่มตรง บรรดาลูกค้าสุขภาพ คินนี่คูร์กมองหา
หนังโรแมนติกคอมเมดี้หรือไม่กี่ “บางอย่างที่น่ากลัว”

พวกเขาไม่เรียกสติฟว่า “หน้าพิชซ่า” เพราะสิว ไม่ได้ถากถางเรื่อง ซูดยูนิฟอร์ม หรือทิ้งอาหารอย่างเอ็นซิริโต้ให้ถูกเหยียบและไปทั่วพื้น ลูกน้องของเขาที่นี้ก็ดีกว่าเช่นกัน พนักงานกะกลางคืนประกอบด้วยสาว วัยรุ่นสี่คนที่น่ารักแม้จะแสบซ่าบ้างก็ตาม เป็นเด็กเกรดสิบเอ็ดและ เกรดสิบสอง ไม่ต่างกับพวกเด็กพิเรนทร์ที่ร้านทาโก้ เบลล์เลย ให้ตายเถอะ สติฟไม่ได้แค้นว่าพวกเธอทำอะไร แต่สาว ๆ ทำเหมือนเขาเป็นพ่อที่ทำตัว น่าอาย ไม่กี่เดือนที่ทำงานนี้เขาก็รู้สึกเหมือนเป็นพ่อแท้ ๆ ของพวกเธอ

“ขอไปพักได้ไหม” แมนดี้ดันวิดีโอเข้าไปในเครื่องกรอเทป มันเป็น งานที่น่าเบื่อ และทำให้รู้ว่าไม่มีใครอ่านสติ๊กเกอร์*กรูณากรอเทปกลับ* ที่แปะอยู่บนม้วนวิดีโอ

สติฟดูแถวจ่ายเงินยาวเหยียด เอลลา เด็กใหม่กำลังงอแงจะ อยู่ที่เครื่องคิดเงินข้าง ๆ เขา “เราจะปิดร้านในอีกครึ่งชั่วโมง” เขาเอ่ย อย่างจุนเจียว “รอนหน่อยไม่ได้หรอ ฉันต้องการให้เธออยู่ที่ช่องคิดเงิน หมายเลขสาม”

“แต่ สตีวี” แมนดี้ลดเสียงลงจนเป็นเสียงกระซิบ “ฉันมีปัญหา ของผู้หญิง”

สติฟพนมหายใจออกมาเสียงดัง ถ้าเขาไม่ได้เข้าใจอะไรผิด ตอนเรียนวิชาเพศศึกษา มันเป็นไปได้ที่จะมีปัญหาของผู้หญิงทุก สุดสัปดาห์ แต่เขาจะทำอะไรได้ล่ะ

“ฉันทำแทนเธอเองค่ะ” เคทีเอ่ยขณะเดินฝ่าอากาศหนาวภายนอก เข้ามา เกล็ดหิมะเกาะบนผมเธอ กองวิดีโอซ้อนกันอยู่ในอ้อมแขน เธอไปเอาวิดีโอมาจากกล่องรับคืนตรงลานจอดรถ เธอมีความรับผิดชอบ มากที่สุดในกลุ่ม เป็นเด็กจากโรงเรียนคาทอลิกผู้ทำตามกฎเกณฑ์ แต่เธอก็ทำให้เขาปวดหัว ไม่กี่ชั่วโมงก่อนเขาเพิ่งจะเตือนสาว ๆ ว่าอย่าออกไป ลานจอดรถเพียงลำพัง ให้ใช้ระบบคูปู เป็นอะไรที่เข้าใจยากนักหรือไง

“จันรีบไปให้ไวเลย” สติฟบอกแมนดี้ “แล้วแคนดี้ไปไหน”

แคนดี้ โอิซ็อกเนสซีเป็นคู่ซี้ของแมนดี้ เป็นสาวแสบอีกคน ตามคู่มือพนักงานบล็อกบัสเตอร์ การกระทำของเธอถือว่าเป็น “การละเมิดกฎอย่างร้ายแรง” แม้ว่าร้านจะเป็นพื้นที่เปิดโล่งขนาดสามร้อยเจ็ดสิบตารางเมตร แคนดี้ก็สามารถหายตัวไปได้ตลอด เธอทำตัวหยาบคายใส่เขาเสมอ และครั้งหนึ่งเคยแอบเอาไวน์คูลเลอร์เข้ามาในห้องพักด้วย สตีฟเชื่อว่าเธอเป็นคนที่เอาวิดีโอ*พรายเคย์ 13* ไปใส่ในกล่องวิดีโอ *101 ดัลเมเชียนส์* บรรดาผู้ปกครองต่อว่าเขาอย่างรุนแรง บอกว่าลูกของพวกเขาต้องไปบำบัด

ไม่ต่างจากผมเลยแหละ

“คิดว่าเธอน่าจะอยู่มุดเด็กนะ” แมนดี้กล่าวพร้อมรอยยิ้มเยาะระหว่างที่เดินทอดน่องไปยังห้องพัก

สตีฟสายหวั่นขณะเดินไปใกล้สัญญาณกันขโมยตรงประตู แล้วส่งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เต็มไปด้วยม้วนวิดีโอให้กับลูกค้า

เมื่อถึงเวลาปิดร้าน แคนดี้และแมนดี้ก็ไม่โผล่มา พวกเธอคงจะตั้งใจทำแบบนี้อยู่แล้ว แหงสี แบบนี้ไม่เจ๋งเลย

สตีฟสอนเอลลาใช้ประตู ไซและล็อกกุญแจลั่นตาย รวมทั้งบอกว่าเธอต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีลูกค้าหลงเหลืออยู่ในร้านก่อนที่จะปิดร้าน เขาคิดว่าเธอทำได้ จากนั้นก็บอกเคทีให้ปิดเครื่องคิดเงิน เขาจะได้ไปจัดการกับอีกสองคน เป็นแบบนี้ตลอด เขาแค่อยากออกจากที่นี่ แวะดื่มเบียร์แช่ตู้ที่บ้านพ่อเพื่อฉลองการมีชีวิตรอดไปอีกปีก่อนที่พ่อจะหลบจากนั้นอาจไปดื่มเบียร์เพิ่มที่ร้านเหล้าคอร์กี ดูว่าจะมีความอลหม่านจากบิกคอมพิวเตอร์จริง ๆ อย่างที่ข่าวป่าวประกาศไม่หยุดนั้นไหม คงไม่เหมือนในเพลง*ปาร์ตี้ไลก์ 1999* ที่แฝงความเชื่อเรื่องวันสิ้นโลกหรอก เขาคิดว่าจะไม่ได้นินเพลงนั้นอีก แต่นั่นคงเร็วไปหน่อย ได้นินเพลงนั้นก็ยิ่งดีกว่าอยู่เพียงลำพังในห้องพักเน่า ๆ ของเขา

เขาเดินไปตามชั้นวางวิดีโอ ผ่านมุมดีวีดีหนังใหม่ไปยังห้องพักผ่อนงาน ในนี้เย็นยะเยือกซะมัด

“บ้าเอ๊ย สาว ๆ พวกนี้นี่นะ” เขาพูดลอย ๆ คนเดียวเมื่อสังเกตเห็นว่าประตูหลังถูกเปิดเอาไว้ ลมหวีดหวิว ถ้าพวกเธอกำลังสูบบุหรี่อยู่ข้างนอกนั่น เขาสาบานเลย...เขาบอกพวกเธอเป็นล้านรอบแล้วว่าเพื่อความปลอดภัย พวกเธอไม่ควรเปิดประตูหลัง สตีฟไม่อยากจะมีปัญหาใหญ่กับบริษัทถ้ามีคน...

เขาชะงักเมื่อเห็นขาสองคู่อยู่บนพื้น ยื่นออกจากหลังโตะในห้อง ขณะที่ความกลัวแล่นพล่าน สตีฟรู้สึกว่ามีคนคิดว่าผมเขาเต็มมือ และกระซกหัวไปด้านหลัง จากนั้นเกิดความเย็นอันน่าประหลาดตรงคอ

สตีฟนอนอยู่บนพื้น ของเหลวไหลอย่างน่าสยดสยองออกมาจากคอพร้อมเสียงขลุ่ยขลุ่ย เขาเฝ้ามองร่างนั้นปิดไฟในห้อง ประหนึ่งเข้าสู่ความนิรันดร์ระยะสั้น ๆ ก่อนประตูจะเปิดออกอีกครั้ง แสงสาดส่องเข้ามาในห้อง เสียงพูดคุยของวัยรุ่นเข้ามาขัดจังหวะการตายของเขา

สตีฟอยากตะโกนเตือนพวกเธอ แต่เขารู้สึกว่าร่างสั้นสะท้านและโลกก็มีมิติ

สิ่งสุดท้ายที่เขาได้ยินคือเสียงกรีดร้อง

วันที่ 1

สืบทอดมา

SAMPLE

1

เอลลา

เมษายนปี 2015

เอลลากินยากดประสาทชาแน็กซ์ระหว่างรอพนักงานมารับกุญแจ การขับรถมาแมนฮัตตันมักทำให้เธอเครียด ไหนจะคนขับแท็กซี่ที่ขับรถอย่างบ้าคลั่ง รถตำรวจที่พุ่งออกมาพร้อมเสียงไซเรน คนข้ามถนนที่ล้วนทำเหมือนทำทนายให้ชนเพราะพวกเขาก้าวลงถนนอย่างไม่สนใจอะไร

เธอมาทำบ้าอะไรที่นี่

ครั้งที่แล้วเธอสัญญากับตัวเองว่ามันจะเป็นครั้งสุดท้าย

ชายหนุ่มในชุดพนักงานยกกระเป๋าเฝ้ายืนอยู่ข้างหน้าต่างรถ เอลลดกระจกกลง

“เซ็กอินเธอครับ” เขาอายุสี่สิบกว่า มองสำรวจเธออย่างรวดเร็ว

“เปล่า แค่ม้าเจอเพื่อนนะ”

เขาพยักหน้าประหนึ่งเชื่อคำโกหกนั้น แน่ละ ใส่ชุดแบบนี้เนี่ยนะ มาเจอเพื่อน

เอลลาออกจากรถและยึดเบงก์ห้าดอลลาร์ใส่มือชายหนุ่ม เธอเห็นว่าเขาแอบมองเงินและดูไม่ค่อยพอใจ

ไม่ต้องมองแบบนี้เลย เธอเป็นนักบำบัดที่มีรายได้แค่สามหมื่นดอลลาร์ต่อปี ให้ตายเถอะ เธอไม่ใช่นักธุรกิจที่ร่ำรวยนะ

ในลือบบีที่ห็นอ่อนของโรงแรมเดอะคาร์ลส เธอเดินตรงดิ่งไปที่บาร์ ไม่สนใจยาที่เพ็งกินไป เธอลงเรียนวิชาเภสัชวิทยาที่มหาวิทยาลัยเวลส์ลีย์ เอลลากินยาเม็ดสี่ฟ้าเม็ดเล็กลงไปอีกหนึ่งเม็ด

เอลลารู้สึกถึงสายตาที่มองมาระหว่างที่เธอเดินเข้าไปในห้องไม้มะฮอกกานีตักแต่งสไตล์เรียบหรู พร้อมเสียงเพลงของแฟร์เร็นตส์ ลิสต์จากปลายนิ้วของนักเปียโนผมหงอกซึ่งทำตัวไม่ให้อึดอัดในจุดสูงสุดของอาชีพนักดนตรี

เอลลาก็ไม่ค่อยต่างกันหรอก เธอหาเงินได้ไม่ถึงครึ่งของค่าเช่าบ้านด้วยซ้ำ การเข้ามาในเมืองก็เพื่อที่จะได้ไม่เจอกับเพื่อนของคู่มั้นหรือคนไข้ในช่วงที่เธอเพิ่งเริ่มงาน เธอนึกถึงเลย์ลาสาวน้อยอายุสิบหกที่เจอตามนัดเมื่อเช้านี้ เลย์ลากรีดข้อมือตัวเองอีกแล้ว อีกฝ่ายไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าทำไมเอลลาเข้าใจดี

เมื่อมองสำรวจบาร์ เอลลาเห็นชายในชุดสูทราคาแพงกำลังถือแก้วสกอตช์ พวกเขาดื่มสกอตช์เสมอ แล้วก็ขบคุ้ยเรื่องนี้ มันบ่มด้วยถังแบบพิเศษอย่างนี้ มาจากภูมิภาคที่เป็นเอกลักษณ์อย่างนั้น นอกเหนือจากการจ้อเรื่องสกอตช์แล้ว ส่วนมากคนพวกนี้มักมีรอยขีดเป็นวงตรงนิ้วนางข้างซ้าย เอลลาไม่ได้ถอดแหวนหมั้นออก พวกหนุ่มนักดื่มสกอตช์ไม่สนใจหรอก

ชายคนนั้นยิ้มให้เธอ

เขาต้องทำแบบนี้บ่อยแล้ว

เอลลาแปลกใจเสมอว่าทำไมมันง่ายแบบนี้ เธอไม่ต้องใช้แอปทินเดอร์เมื่อสวมชุดเดรสสีดำ

เธอเดินไปพบเพื่อนใหม่

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมาเสียงมือถือดังขึ้น ตอนนี้อยู่ที่ห้องในโรงแรม มีเพียงแสงไฟลอดมาจากใต้ประตู เธอมักตั้งนาฬิกาปลุกไว้ตอนตีห้าเพื่อเลี่ยงการพูดคุยนำอี้อัดหลังเสร็จกิจ

แต่นี้ไม่ใช่เสียงนาฬิกาปลุก มันคือเสียงเรียกเข้า เธอค้นตัวเองออกจากแขนที่ขนาบของริค เธอสงสัยว่าเป็นชื่อจริงของเขาหรือเปล่า เขาดูเหมือนกองฟางสมชื่อริค เขาอาจจะคิดว่าเธอเหมือนลูกอม เป็นบางอย่างที่หวานถูกใจแต่ไม่ดีกับร่างกายเท่าไร เธอชอบยิ้มชื่อเพื่อนเก่ามาใช้ อย่างเช่น แคนดี้ แมนดี้ เคที เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

“ฮัลโหล” เธอกระซิบใส่มือถือแล้วสาวเท้าไปที่ห้องน้ำเงียบ ๆ หยิบชุดเดรสสีดำจากพื้น หินอ่อนแผ่ความเย็นอยู่ใต้เท้า

“เอลลา ขอโทษที่โทรมาดึกขนาดนี้ นี่เดลนะ”

“คุณสเตตแมนเหรอ” เธอไม่อาจเรียกเขาด้วยชื่อจริง คุณมักเป็นเด็กเสมอในสายตาของคุณ เธอไม่ได้คุยกับเขามาหนึ่งปีแล้ว ตั้งแต่ตอนที่ดีตรุกกลายเป็นครูใหญ่ที่โรงเรียนมัธยมปลายเก่าของเธอ และทำให้เธอได้ไปเจอกับนักเรียนในเหตุการณ์ยิงในเมืองข้างเคียง “ทุกอย่างโอเคไหมคะ” เธอรู้สึกถึงเสียงหัวใจกระหน่ำรัวในอก ทำไมเขาโทรมาเวลานี้ หรือว่าในที่สุดพวกเขาก็จับคนร้ายได้ ไมสิ ไมค์อยมีใครโทรมาบอกข่าวดีตอนดึกแบบนี้หรือ

“มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น ผมรู้ว่านี่เป็นการขอที่มากไปหน่อย แต่คุณมาที่โรงพยาบาลอาร์ดับเบิลยูเจต์ใหม่”

ไปโรงพยาบาล ตอนนี้อยู่

ก่อนที่เธอจะได้ถาม สเตตแมนก็เอ่ยขึ้น “มันค่อนข้าง...นักเรียนคนหนึ่งของผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

เธออยากท้วง อยากหาข้ออ้าง แต่เธอทำไม่ได้ ไม่ใช่หลังจากที่สเตตแมนทำทุกอย่างเพื่อเธอ

“แน่นอน ได้อยู่แล้วค่ะ” เธอตอบ “ฉันมาเยี่ยมเพื่อนในเมืองอีกหนึ่งชั่วโมงน่าจะไปถึงที่นั่น”

“ผมไม่อยากลากคุณมาถึงที่นี่หรอกนะ ถ้าผมคิดว่ามีคนอื่นที่สามารถ...” เขาค่อย ๆ เจียบไป

เอลลาผินหัว เธอเหนื่อยล้า เมาค้าง สับสน เธอพยายามสงบอารมณ์ “ช่วยบอกหน่อยได้ไหมคะว่ามันเรื่องอะไรกัน”

เสียงสเตรแมนดังขึ้น “เด็กสาวสี่คนถูกทำร้ายที่ร้านไอติมในลินเดน มีผู้รอดชีวิตคนเดียว เธอต้องการใครสักคนที่เข้าใจ คนที่สามารถ...”

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ค่ะ” เอลลาตัดสาย เธอรู้ว่าตัวเองมีคุณสมบัติพิเศษที่จะช่วยเด็กสาวคนนี้

เธอรู้ดีว่ามันเป็นยังไงกับการเป็นคนเดียวที่รอดชีวิตมาได้

2

ลานจอดรถของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยโรเบิร์ต วูด จอห์นสันปกคลุมไปด้วยหมอกในฤดูใบไม้ผลิ ลานจอดเกือบโล่งเพราะมีการสำรองพื้นที่ให้กับรถตำรวจ หญิงคนหนึ่งในชุดกาวน์ก้าวออกมาจากประตูด้านหน้ากำลังคุยโทรศัพท์

เอลลากำพวงมาลัยเอาไว้แน่นแม้ว่าจะจอดรถเรียบร้อยแล้ว เธอมองขาสีซีดเปลือยเปล่า ใคร่ครวญว่าควรกลับบ้านไปเปลี่ยนเป็นชุดที่ดูเป็นมืออาชีพมากกว่านี้ไหม แต่คุณสแตเดแมนดูว่าอุ่นผิปกติปกติแล้วเขาคู่มั่นคงมาก

เธอส่องกระจกตรงที่บังแดด ใช้นิ้วโป้งละเลงอายแชโดว์ เมื่อออกจากรถเธอดูว่าร่องเท้าสั้นสูงสุดเข็กรี่นี้ออกจะมากเกินไปหน่อย จึงไปหลังรถ เปิดกระเป๋าออกกำลังกาย แล้วนำร่องเท้าผ้าใบออกมา

ผู้หญิงในชุดกาวน์ยังคงเดินไปเดินมา เอลลาเห็นอีกฝ่ายแอบเอากำปั้นเข้าใกล้ปาก สูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่ จากนั้นคว้นบุหรี่ปัฟฟาก็ลอยตามมา

พวกเราต่างมีความลับของตัวเอง

พนักงานต้อนรับแทบไม่มองเอลลาซ้ำอีกรอบ บางทีพนักงานอาจเห็นทุกอย่างมาหมดแล้วจากการทำงานกะกลางคืนในแผนกฉุกเฉิน เอลลาเคยเดทกับนักศึกษาแพทย์ที่ย้ายมาอยู่แผนกฉุกเฉิน เขาเล่าเรื่องชายที่มีตุ๊กตาบาร์บี้ติดอยู่ในกัน การติดเชื้อจนทำให้เสียชีวิตไปสองนิ้ว ระหว่างการเดินทางอันเลวร้าย คณานกก่อสร้างที่มีตะปูฝังลึกในสมอง แต่ยังคงมีสติและพูดได้ ฉะนั้นนักบำบัดที่แต่งตั้งไปในอดีตกลับน่าจะไม่มีอยู่ในสิบอันดับเรื่องแปลก

พนักงานต้อนรับพูดบางอย่างใส่โทรศัพท์ จากนั้นก็กวักมือเรียกให้เอลลาเข้าไปในพื้นที่ที่ใช้รักษาคนไข้ ประตูลงเสียงหวีด แล้วเอลลาก็ตกเข้าไปในห้องขนาดใหญ่ที่อาบด้วยแสงไฟฟลูออเรสเซนต์ เสียงบีบ ๆ และเสียงพูดคุ้ยดังมาจากหลังเตียงซึ่งถูกล้อมด้วยผ้ามานิสีฟ้า ห้างออกไปไม่ไกลเธอเห็นคุณสเตรดแมนกำลังพูดคุ้ยกับกลุ่มคนขาว มีตำรวจนอกเครื่องแบบสามนายและชายหนุ่มหน้าตาเคร่งขรึมที่มีหนวดและเอาชายเสื้อโบลิสอดในกางเกงยีนส์ เขาและคุณสเตรดแมนดูจะมีความเห็นไม่ตรงกัน

เสียงวินาที่หนึ่งสัญญาตญาณบอกให้เอลลาหนีไป ความทรงจำหลังไหลในหัว กระบวนการซักถามของตำรวจ หมอ และนักสังคมสงเคราะห์ที่เอาแต่ถามคำถามเดิม ๆ *คุณได้มองหน้าเขาหรือเปล่า คุณจำอะไรได้บ้าง เขาแต่ละต้องตัวคุณไหม* เธอมองพื้นอยู่พักหนึ่งพยายามรวบรวมสติ สายตาเหลือบมองต้นขาอันเปลือยเปล่าอีกรอบ จากนั้นก็นึกถึงห้องตรวจที่ขาของเธออยู่บนขาหยั่ง

เอลลาไม่ตอบสนองหลังจากถูกทำร้าย ทีมนักจิตวิทยาทำงานไม่สำเร็จ ผู้ปกครองของเอลลาก็ตื่นหว้ง ทางโรงเรียนส่งคุณสเตรดแมนมา เขาไม่ได้ถูกฝึกมาให้รับมือกับการเยียวยาผลกระทบทางจิตใจ แค่มำทำหน้าที่แทนเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาซึ่งลาคลอด เขาเป็นครูสุดเท่ ยังหนุ่มหน้าตาดี เป็นคนที่บรรดาแม่ ๆ ชื่นชอบ แต่เขาก็มีความสามารถ

ไม่ไร้สาระ เป็นคนที่คุณสามารถไว้วางใจได้ว่าเขาจะรับผิดชอบหน้าที่
ของตัวเองได้เป็นอย่างดี นั่นคงจะเป็นเหตุผลว่าทำไมหลังจากนั้นเขาถึง
กลายมาเป็นครูใหญ่

คุณสเตเดแมนเห็นเธอและโบกมือให้ เขาไม่มีปฏิกริยากับเสียงร้อง
อู้อี้ที่ตั้งมาจากหลังผ้าม่านซึ่งอยู่ใกล้กับกลุ่มชายหนุ่ม หมอคนหนึ่ง
แหวกม่านแล้วรีบวิ่งออกมาด้วยสีหน้าบูดบึ้ง เขาพูดบางอย่างกับคนที่
รวมตัวอยู่กับคุณสเตเดแมนแล้วส่ายหัว คุณสเตเดแมนวางมือบนไหล่
ของหมอเป็นเชิงปลอบโยน จากนั้นก็เดินมาหาเอลลา

“ขอบคุณที่มานะ ขอโทษที่รบกวนตอนกลางวัน” สเตเดแมนกล่าว
เขาเห็นว่าเธอแต่งตัวต่างไปจากปกติ

คุณสเตเดแมนอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง หลังเที่ยงคืน
พนักงานวัยรุ่นนักร้านแคร์รี่ คริมเมอริถูกฆาตกรรมในห้องด้านหลัง
ของร้านไอติม แม่ของสองสาวพี่น้องกังวลเมื่อเห็นว่าพวกเธอยังไม่
กลับบ้านหลังเลิกกะแล้วก็ไม่ตอบข้อความเลย ตอนนั้นแม่ของเด็กได้รับยา
เพื่อระงับอาการตื่นตระหนก

“มีผู้รอดชีวิตเธอคะ” เอลลารู้คำตอบอยู่แล้ว นั่นเป็นสาเหตุว่า
ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่

คุณสเตเดแมนพยักหน้า “นักเรียนในโรงเรียนผม เธอไม่ได้ทำงาน
ที่นั่น เราคิดว่าเธอเป็นแค่ลูกค้า บางทีเธอคงไปซัดจิ้งหะ” คุณสเตเดแมน
ปรับลมหายใจเข้าออก “ผมหวังว่าคุณจะพออกุยกับเธอได้ พวกหมอ
และตำรวจไปไม่ถึงไหนเลย เธอ...เอาเถอะ เดี่ยวคุณก็รู้ อัยการประจำ
เคาน์ตีติดต่อผมเพราะ...”

เขาไม่ได้พูดจนจบประโยค เหตุผลชัดเจน เพราะเอลลาเป็นคน
ที่เหมาะสมเมื่อดูจากเหตุการณ์ที่ร้านบลิ๊กบัสเตอร์

“แต่เธอไม่พูดกับผมหรือใครเลย ไม่ยอมให้หมอตรวจ ผมหวังว่า
คุณจะทำได้ก่อนที่พวกเขาต้องฉีดยาให้เธอสงบ”

“ฉันไม่มั่นใจว่าฉัน...”

“คุณเป็นความหวังเดียวของเรา ผมไม่น่ารังพวกเขาได้นานนัก”
คุณสเตแมนส่งสายตาไปยังชายที่ใส่เสื้อโพลีกับกางเกงยีนส์ เธอเดา
ว่าเขาคงเป็นพนักงานสอบสวน

“เธอชื่ออะไรคะ”

“เจสสิก้า ดูวอลล์ แต่เธอชอบให้เรียกว่าเจสซี”

“พ่อแม่ของเธออยู่ในไหนคะ เธอไม่ค่อยกับพวกเขาหรอก”

“เธออยู่กับครอบครัวอุปถัมภ์นะ ผมไม่มั่นใจว่าสาเหตุคืออะไร
เธอเป็นเด็กใหม่ในโรงเรียน แล้วพวกเขาก็ไม่ค่อยให้ข้อมูลอะไรกับเรา”

เสียงจิ้งจกจากกลุ่มตำรวจดังกว่าเดิม พวกเขามองมาที่เอลลา
เธอสูดหายใจเข้าลึกและก้าวเข้าไปในห้อง

3

เคลเลอร์

ซาร่าห์ เคลเลอร์เอื้อมมือไปหามือถือที่ชาร์จเอาไว้ มีสามข้อความเข้ามาตอนตีห้าครึ่ง เธอนอนตาค้างมาเป็นชั่วโมง รู้สึกถึงเท้าสองคู่ที่เตะอยู่ในห้อง นี่เป็นผลจากการกินอาหารไทยเมื่อคืน เธอนอนฟังเสียงบ็อบกรนอนอยู่หกสิบนาที่ เธอกังวลเรื่องงานและเงินตอนลูกแฝดออกมาลืมหัดเดิน ในห้าปีของการแต่งงาน เธอคิดว่าบ็อบไม่เคยตาค้างด้วยเรื่องอะไรเลย สามปีของเธอไม่ใช่พวกซี้กังวล

เธออ่านข้อความจากเจ้านาย

ห้องถิ่นต้องการความช่วยเหลือ

ยูเนียนเคาน์ตี

ประหลาดจัง ปกติเอฟบีไอไม่เข้าไปยุ่งกับตำรวจท้องถิ่น นอกจากจะเป็นเรื่องหนัก ๆ เช่น การก่อการร้าย การลักพาตัว หรืออะไรทำนองนั้น แล้วเคลเลอร์ก็ยังเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยอยู่ด้วย